

L'honor d'Europa

Suposant que li quede honor a Europa, aquest està en joc aquests dies a Eslovènia. Fins ara, però, els estats constituïts no han fet res més que plenar-se de fang fins les orelles.

L'espectacle del ministre d'afers estrangers de Luxemburg afirmant que Eslovènia és massa petita fa posar la pell de gallina. El tractament que es fa del cas, des de certes tribunes, poc menys que dient que la culpa de tot la tenen els nacionalismes és indignant. Indignant no només perquè es passen per on volen la llibertat i els drets dels pobles, sinó perquè en definitiva cometen una malèvola identificació entre els nacionalismes agredits i el nacionalisme. I la pregunta no és banal: no serà més nacionalista el nacionalisme serbi o, si ho voleu, el iugoslau?

Però que els estats constituïts es plenen de fang fins a dalt em sembla lògic. El que em pregunta és on s'amaguen aquests dies els il·lustres ciutadans que tant aviat fan servir per tocar un xiulet com per tocar una simbomba i que ara són més muts que un cementiri. Ho pregunto directament al senyor Peter Gabriel, per exemple, i a tota aquella colla d'Amnisties Internacionals (d'estat) van dir contra els nacionalismes (sense estat) arran d'una actuació seua a Barcelona. Ho pregunto a personatges com Regis Dreyfus i qualsevol

dels seus francesos entestats en alliberar-nos del que en deien malson comunista. Ho pregunto a Vaclav Havel que calla, calla i calla. Ho pregunto als milers de signants de manifestos i organitzadors d'actes.

Aquesta vegada ens estan atacant una cosa ben íntima i propera. Els tancs estan aixafant un poble no al centre de l'Àsia o en algun racó perdut d'Àfrica sinó a les mateixes fronteres d'Itàlia.

No sé si després de tants segles, després de tants fills de Sant Lluís (que ara resultarà que seran els equivalents de la Conferència de Seguretat i Cooperació), després de tants Napoleons i del genocidi nazi, després de la colonització,

la primavera de Praga i el teló d'acer, encara ens queda honor. Però si ens en queda, almenys als ciutadans individuals europeus, estem obligats a gastar-lo en favor d'un poble que reclama la seua sobirania i té dret a exercir-la.

No crec que siga temps de crear Brigades Internacionals, però segur que és temps encara de cridar en favor d'Eslovènia. Pel nostre honor d'Europeus.

NB. La setmana passada allà on jo volia dir Kiel, per error va aparèixer Kíev. La direcció contrària, vaja.

Vicent Partal

La ressaca

Sembla que, finalment, la ressaca electoral del 26 de maig ha passat a millor vida. Bé, això segons es miri, perquè abans d'aquesta data eren molt pocs els que imaginaven uns resultats que comportessin per al PSOE la pèrdua de Madrid, de l'emblemàtica Sevilla (¿què hi ha de la campanya d'Alfonso Guerra?), de València, Bilbao i Santander. El vot s'ha desplaçat i encara que puguem admetre que no es tracta d'unes primàries amb vista a les eleccions generals de 1993, sembla que el vot comença a moure's de forma inesperada, mentre que l'abstenció supera tots els càlculs. D'una manera o d'una altra les realitats, sobretot les realitats econòmiques, s'imposen per la seva gravetat. La data de l'1 de gener de 1993, amb l'entrada en vigor de l'Acta Única Europea, és un bon exemple dels reptes que es sobreposen a la politiqueria d'una vida municipal.

Per afrontar el repte de 1993 el ministre d'Economia i Hisenda, Carlos Solchaga, el mateix que va afirmar haver perdut davant del Congrés del PSOE, està disposat a llançar un *órdago* a la vida parlamentària i al que pugui restar del diàleg amb la patronal i els sindicats. La patronal —la dèbil CEOE— ha declarat que se sent inclinada a prendre part en les converses sobre el que va començar a anomenar-se el pacte de competitivitat i que ara, amb major certesa, es denomina pacte

de progrés social. Les primeres escaramusses en la comissió mixta del Senat i Congrés han donat els resultats esperats. Amb matisos més o menys importants, el Partit Popular, el PNB, Minoria Catalana i el CDS han mostrat la voluntat de concertar-se. Perquè hi hagi un veritable pacte social cal que les centrals majoritàries s'asseguin a negociar. Redondo ha dit que el pacte és "tercermundista"; aviat els ciutadans haurem de plantejar-nos si els sindicats són un instrument vàlid per a les necessitats de la societat o si necessiten una reconversió. La conducta dels sindicats, singularment en les empreses públiques, amb uns aturs situats de manera estratègica per fastiguejar el consumidor, han donat una certa popularitat als que prediquen una doctrina "thatcherita" per acabar amb l'exercici del monopoli abusiu. El ministre d'Economia i Hisenda ha declarat a S'Agaró que va a les negociacions disposat a presentar l'altra galta, però ha advertit que "els sindicats no se n'aniran de rosetes i hauran d'explicar al país per què no han volgut discutir raonablement".

Val també com a punt i final que Solchaga no va situar la Llei de Vaga com a una cosa que pugui negociar-se amb els sindicats: la Llei de Vaga figura en el programa del PSOE de 1979 i s'acomplirà en la present legislatura. ¿Qui en dóna més?.

Fabià Estapé

